SPRAWOZDANIE

WYDZIAŁU

KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ

i Rady dyscyplinarnej

z czynności

za czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1905 r.

KRAKÓW.
NAKŁADEM WYDZIAŁU KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.
DRUK W. KORNECKIEGO I K. WOJNARA.
1906.

SPRAWOZDANIE

Wydziału Krakowskiej Izby adwokackiej

za czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1905 r.

Liczba adwokatów (z dniem 31 grudnia 1905), przyrost i zmiany w siedzibach.

1.	w Krakowie	adwokatów	118
2.	„ Tarnowie	„	28
3.	„ Rzeszowie	„	22
4.	„ Nowym Sączu	„	14
5.	„ Wadowicach	„	6
6.	„ Jaśle	„	11
7.	„ Białej	„	8
8.	„ Bochni	„	6
9.	„ Gorlicach	„	6
10.	„ Podgórzu	„	8
11.	„ Żywcu	„	6
12.	„ Chrzanowie	„	4
13.	„ Krośnie	„	4
14.	„ Nowym Targu	„	4
15.	„ Tarnobrzegu	„	3
16.	„ Brzesku	„	3
17.	„ Dąbrowy	„	3
18.	„ Kolbuszowy	„	2
19.	„ Limanowy	„	2
20.	„ Łańcucie	„	4
21.	„ Mielcu	„	4
22.	„ Myślenicach	„	2
23.	„ Nisku	„	2
24.	„ Oświęcimiu	„	3
25.	„ Ropczycach	„	3
26.	„ Wieliczce	„	2
27.	„ Andrychowie	„	2
28.	„ Bieczu	„	1
29.	„ Czarnym Dunajcu		2
30.	w Krościenku nad Dunajcem	adwokatów	1
31.	„ Makowie	„	1
32.	„ Dębicy	„	2
33.	„ Dukli	„	3
34.	„ Grybowie	„	2
35.	„ Jordanowie	„	2
36.	„ Kalwaryi	„	1
37.	„ Kętach	„	2
38.	„ Krzeszowicach	„	2
39.	„ Leżajsku	„	2
40.	„ Jaworznie	„	1
41.	„ Milówce	„	2
42.	„ Niepołomicach	„	2
43.	„ Pilźnie	„	2
44.	„ Przeworsku	„	4
45.	„ Radomyślu	„	2
46.	„ Rozwadowie	„	2
47.	„ Starym Sączu	„	2
48.	„ Strzyżowie	„	1
49.	„ Tyczynie	„	2
50.	„ Zatorze	„	2
51.	„ Radłowie	„	1
52.	„ Tuchowie	„	2
53.	„ Mszanie Dolnej	„	1
54.	„ Żmigrodzie	„	1
55.	„ Skawinie	„	1
56.	„ Suchej	„	1
57.	„ Liszkach	„	1
58.	„ Wiśniczu	„	1
	Razem		332

W ciągu r. 1905 przybyło 14 adwokatów (w r. 1904 przybyło 13, w r. 1903 przybyło 29, w r. 1902—21, a w r. 1901—16 adwokatów).

W czasie od 1 stycznia 1906 do 1 maja 1006 r. przybyło adwokatów:

w Krakowie:	Dr. Syrop Hersch
	„ Rattler Ludwik
	„ Berger Aron Eliasz vel Arnold
	„ Wahrhaftig Samuel
	„ Gryziecki Mikołaj
	„ Landau Izaak Ignacy (młodszy)
	„ Landau Saul Izajasz
w Nisku:	„ Dzierżyński Franciszek
w Jaśle:	„ Wilusz Jan i dr. Herz Izaak (Ignacy).

Od 1 stycznia 1905 do 1 maja 1906

a) zmarli:

w Krakowie:	Dr. Horowitz Leon
w Rzeszowie:	„ Als Roderyk
	„ Fechtdegen Józef
w Bochni:	„ Serafiński Antoni Leonard
w Nowym Sączu:	„ Chlebowski Mieczysław
w Nowym Targu:	„ Kozłecki Marcin
w Tyczynie:	„ Madeyski Leon
w Tarnowie:	„ Stojałowski Stanisław
	„ Tokarz Stanisław.

b) zrezygnowali:

Dr. Wilkosz Ferdynand w Krakowie
„ Kolor Stanisław w Krakowie
„ Brandt Henryk w Mielcu.

c) przeniósł się do innej Izby:

Dr. Bermann Szymon z Oświęcima do Radymna
„ Segel Adolf z Rzeszowa do Stanisławowa
„ Drohocki Izydor z Krakowa do Mościsk
„ Feuerstein Stanisław z Grybowa do Lwowa
„ Reisner Izaak z Przeworska do Żydaczowa.

d) przesiedlili się w okręgu naszej Izby:

Dr. Isenberg Ozyasz (Oskar) z Krakowa do Mielca
„ Stec Jan z Tarnowa do Krakowa
„ Łojasiewicz Stanisław z Radomyśla do Mielca
„ Geschwind Piotr (Peretz) ze Ślemienia do Suchej
„ Strowski Bolesław z Rzeszowa do Tyczyna
„ Agatstein Ignacy z Dukli do Grybowa.

W czasie od 1 stycznia 1905 do 1 maja 1906 r. przybyło 37 adwokatów, a ubyło 18. — (W czasie od 1 stycznia 1904 do 1 maja 1905 r. przybyło 20 adwokatów, ubyło 15, w czasie od 1 stycznia 1903 do 1 maja 1904 r. przybyło adwokatów 35, a ubyło 8; w czasie od 1 stycznia 1902 do 1 maja 1903 przybyło adwokatów 34, a ubyło 14).

Ogólna zatem liczba adwokatów, w krakowskiej Izbie zapisanych, wynosi z dniem 1 maja 1906 roku 337 (1 maja 1905 roku 318, z dniem 1 maja 1904 wynosiła liczba ogólna adwokatów 302, z dniem 1 maja 1903 roku 302, a z dniem 1 maja 1902 roku 291).

Z liczby tej przypada:

na Kraków: **124**
(w r. 1905 — 118, w 1904 — 117, w 1903 — 112, w 1902 — 103)

na Tarnów: **26**
(w r. 1905 — 26, w 1904 — 27, w 1903 — 27, w 1902 — 27)

na Rzeszów: **22**
(w r. 1905 — 21, w 1904 — 26, w 1903 — 24, w 1902 — 23)

na Nowy Sącz: **14**
(w r. 1905 — 15, w 1904 — 15, w 1903 — 13, w 1902 — 11)

na Jasło: **13**
(w r. 1905 — 10, w 1904 — 10, w 1903 — 10, w 1902 — 9)

na Wadowice: **6**
(w r. 1905 — 5, w 1904 — 5, w 1903 — 5, w 1902 — 5)

reszta w liczbie 132 (w r. 1905 — 123, w 1904 — 118, a w r. 1903 — 111) na Sądy powiatowe w okręgu Izby.

II.

Stan, przyrost i ubytek kandydatów adwokackich.

W dniu 1 stycznia 1905 roku wpisanych było kandydatów:

w Krakowie 52

„ Tarnowie
„ Rzeszowie
„ Nowym Sączu
„ Wadowicach
„ Jaśle

razem 33

reszta u adwokatów w miejscach, gdzie mają siedziby Sądy powiatowe w liczbie 35

Razem . . 120

Od 1 stycznia 1905 do 31 grudnia 1905 r.:

przybyło kandydatów adw. 58

ubyło 13

Przybyło więc . . 45

Z dniem 1/1 1906 r. było zatem zapisanych 165

(1/1 1904 r. — 158
(„ 1903 r. — 147
(„ 1902 r. — 146
(„ 1901 r. — 133
(„ 1900 r. — 128
(„ 1899 r. — 141
(„ 1898 r. — 154
(„ 1897 r. — 162

Z tej liczby przypada:

na Kraków 67

„ Tarnów
„ Rzeszów
„ Nowy Sącz
„ Wadowice
„ Jasło

razem 38

reszta w liczbie 60 przypada na miejsca, gdzie są siedziby Sądów powiatowych w obrębie Izby.

III.

Dziennik podawczy.

A) Od 1 stycznia do 31 grudnia 1905 r. wpłynęło pism 2043 (w r. 1899 — 1537, w r. 1900 — 1582, w r. 1901 — 1733, w r. 1902 — 1700, w r. 1903 — 1783, w r. 1904 — 1891).

1. na wezwanie c. k. Sądu krajowego karnego w Krakowie mianowano 132 (w r. 1904 — 133, w r. 1903 — 132, w r. 1902 — 107, w r. 1901 — 122 i w r. 1900 — 166) obrońców do rozpraw. Wyznaczanie obrońców przy c. k. Sądach obwodowych w Tarnowie, Rzeszowie, Nowym Sączu, Wadowicach i Jaśle odbywa się przez odnośne Sądy obwodowe, wobec czego liczba tych obron Wydziałowi nie może być znaną.

2. podań o ustanowienie bezpłatnych obrońców w sprawach cywilnych wpłynęło 82, z tych uwzględniono 68.

3. zażaleń nienależących do Rady dyscyplinarnej wpłynęło 122.

B) Od 1 stycznia do 1 maja 1906 r. wpłynęło pism 729, (w r. 1900 — 475, w r. 1901 — 560, w r. 1902 — 583, w r. 1903 — 625, w r. 1904 — 634, w r. 1905 — 655.

Wniesione podania załatwiał Wydział już to obiegowo, już to na posiedzeniach. Posiedzeń Wydziału w r. 1905 było 29, (w r. 1900 było ich 12, w r. 1901 było ich 15, w r. 1902 było ich 23, w r. 1903 było ich 28, a w r. 1904 było ich 26). Od dnia 1 stycznia 1906 r. do dnia 1 maja 1906 r. odbyło się posiedzeń 10. Zauważamy, iż podania o wpis na listę adwokatów, jak również i podania o potwierdzenie praktyki adwokackiej załatwiano na mocy uchwały Wydziału na posiedzeniach Wydziału.

IV.

Powyższe statystyczne zestawienie agend daje jednak tylko zewnętrzny obraz działalności Wydziału a w szczególności wykazuje ono, że Wydział załatwił w ciągu ubiegłego roku na powyższych posiedzeniach wszelkie sprawy, do załatwienia mu przydzielone. Przeciętna cyfra spraw, na każdem posiedzeniu załatwionych, służyć też może za wskazówkę dla słusznego ocenienia tego nakładu czasu i pracy, jakiego opanowanie i załatwienie tak ogromnego materyału wymagać musiało.

Załatwiając bieżące agendy, natury niemal ściśle administracyjnej, nie zapominał jednak Wydział i o tych obowiązkach, jakie na niego tak wyraźne postanowienie §. 27 ord. adw., jak też powierzona przez Kolegów piecza w utrzymywaniu i podnoszeniu godności stanu adwokackiego, tudzież piecza nad interesami tego stanu nakładają.

Dlatego też i przedewszystkiem wszystkie przekazane mu przez ostatnie walne zgromadzenie wnioski szanownych Kolegów poddał Wydział przez wybranych referentów szczegółowemu rozpatrywaniu, a w powziętych na wnioski te uchwałach swoich zaznaczył swoje odnośne do tych wniosków stanowisko.

Ostatnie Walne Zgromadzenie przekazało Wydziałowi następujące wnioski do rozpatrywania i uchwały a mianowicie:

1. Wnioski Kolegi Dra. Józefa Steinberga, opiewające jak następuje:

Walne zgromadzenie Izby Adwokackiej wzywa Wydział:

1) o starania się bezwłoczne i jak najusilniejsze o rozszerzenie mocy obowiązującej pierwszej klasy taryfy adwokackiej na większe miasta monarchii, jak Praga, Graz, Berno, Tryest, Lwów, w szczególności zaś także na Kraków,

2) o zwrócenie się bezwłocznie do Ministerstwa Sprawiedliwości w sprawie wywołania judykatu Najwyższego Trybunału Sprawiedliwości, uwalniającego adwokatów jako pełnomocników stron zwłaszcza wobec ustawowego przymusu adwokackiego od osobistej odpowiedzialności za należytości świadków i znawców, należytości strawne i komisyjne organów sądowych itp,

5) Walne Zgromadzenie wzywa Wydział o przedsięwzięcie starań i energiczne zajęcie się kwestyą poprawy materyalnego bytu stanu adwokackiego przez rozszerzenie zakresu działalności w szczególności w dziedzinie procedury karnej skarbowej i wojskowej i przez usunięcie ograniczeń faktycznych i istniejących niezgodnie z literaturą i duchem obowiązujących ustaw przez wykluczenie zastępstwa przed sądami przemysłowymi, a to co do tych ostatnich przynajmniej w sprawach po nad 100 koron. Jako ważny i skuteczny środek do rozszerzenia sfery działalności uważa Walne Zgromadzenie także akcyę Wydziału, mającą na celu uprzystępnienie i ułatwienie członkom stanu znajomości licznych ogółowi prawników mało znanych przepisów i ustaw skarbowych, przez zajęcie się i poparcie systematycznego wydawnictwa odnośnych ustaw w języku polskim,

4) Walne Zgromadzenie wzywa Wydział:

a) o zajęcie się sprawą reformy ordynacyi adwokackiej przez podniesienie i większą ochronę materyalną i moralną czynnika urzędowego (Amt-Würde) i oddzielenie czynnika zarobkowego (Anwaltschaft-Erwerb) w adwokaturze, — oraz b) o zajęcie się

reformą wyborczą statutu dyscyplinarnego, a to przedewszystkiem przez przyspieszenie postępowania, przez zapewnienie bezwarunkowej tajemnicy przebiegu śledztwa i orzeczeń dyscyplinarnych z wyjątkiem wypadków, w których ogłoszenie wyroku byłoby ustawą nakazane lub jest w interesie oskarżonego, — niemniej przez zapewnienie kandydatom adwokackim zastępstwa w sprawach dyscyplinarnych, ich dotyczących,

5) Walne Zgromadzenie wzywa Wydział o dążenie energiczne do zmiany dekretu nadwornego z dn. 4 października 1833 L. 2633 Zb. u. s. o postępowaniu przy likwidacyi i przyznaniu kosztów prawnych w tym kierunku, aby albo sprawy te poruczono Izbom adwokackiem, albo też aby w sprawach ustalenia i wyrokowania o kosztach i należytościach adwokackich brali udział assesorzy ze stanu adwokackiego,

6) Walne Zgromadzenie wzywa Wydział o zdanie sprawy na przyszłem Walnem Zgromadzeniu z przedsięwziętych kroków i osiągniętych rezultatów.

7) Walne Zgromadzenie wzywa Wydział, aby odnośnie do ostatniej uchwały stałej delegacyi Izb adwokackich w Wiedniu przedłożył tejże delegacyi w ciągu sześciu miesięcy projekt reformy ordynacyi adwokackiej, oraz przydzielonego naszej Izbie działu kodeksu cywilnego.

II. Wniosek Kolegi Dra Juliana Peipera i Tow.

Wnoszę, by uchwalić corocznie po 6cio-miesięcznej pracy, trzytygodniowy płatny urlop dla koncypientów i pomocników kancelaryjnych.

III. Wniosek Kolegi Dra. Eliasza Goldhammera:

Należałoby z całym naciskiem domagać się w pierwszym rzędzie

1) zwołania ankiety delegatów Izb adwokackich celem wspólnego naradzania się nad przywróceniem jeneralnej Prokuratoryi do tego stanu, czem według ustawy być winna, a czem dziś nie jest,

2) należałoby przedsięwziąść wspólną akcyę wszystkich Izb celem wystósowania memoryału do obu Izb Rady Państw, do Ministerstwa sprawiedliwości w sprawie reformy powyż wytkniętej,

3) należałoby zwołać walne Zgromadzenie krak. Izby adwok. celem przedyskutowania niniejszego projektu,

4) należałoby w dziennikach politycznych, oraz fachowych, sprawę tę gruntownie poruszyć.

IV. Wniosek Kolegi Dra Adolfa Grossa:

Uprasza się Wydział, by poczynił odpowiednie starania względem zmiany ordynacyi adwok. w celu zapewnienia kandydatom adwok. bezpośredniego zastępstwa.

V. Wniosek Kolegi Dra Hermana Brummera:

Wystósować pismo do apelacyi, aby w okręgu całego Sądu apelacyjnego zaprowadziło w Sądach rachubę czasu jednolitą wedle czasu środkowo europejskiego.

Ad I. Z wniosków Kolegi Dra Steinberga załatwionym dotąd został merytorycznie tylko wniosek drugi i to w ramach, przez Wydział jeszcze znacznie rozszerzonych. Wydział wniósł mianowicie do c. k. Ministeryum Sprawiedliwości petycye z żądaniem uchylenia obowiązujących dotychczas przepisów o należytościach stemplowych, do tz. nocyj się odnoszących, z żądaniem ściągania należytości stemplowych dopiero po ukończeniu sprawy lub też w pewnych ściśle oznaczonych czasokresach na podstawie obliczenia tych należytości przez organ sądowy, wreszcie po myśli wniosku Dra Steinberga z żądaniem uwolnienia zastępców prawnych od osobistej odpowiedzialności za wszystkie skarbowe i procesowe należytości. Odpisy tych petycyi udzielono innym Izbom adwokackim, Kołu polskiemu, oraz kilku posłom do poparcia.

Przewodnią myślą wniosków Dra Steinberga, objętych punktami 1. 3. 4. i 5 jest niewątpliwie uzyskanie zmiany tak ordynacyi adwokackiej, jak też wszystkich tych ustawowych przepisów, które prawa i obowiązki stanu adwokackiego, tudzież jego interesa ekonomiczne normują. Wydział przyszedł do przekonania, że wszystkie te wnioski łącznie traktowane być powinny i że przed wdrożeniem jakiejkolwiek akcyi należy pierwej zebrać potrzebne daty statystyczne. W tym też celu zwrócił się Wydział do Wydziałów wszystkich innych Izb krajów w Radzie Państwa reprezentowanych z prośbą o dostarczenie potrzebnego materyału rzeczowego i stwierdzić też na tem miejscu może, że już znaczna liczba Izb adwokackich życzeniu naszemu zadość uczyniła. Nie możemy jednak nie wyrazić na tem miejscu zapatrywania, że wszystkie w powyższych wnioskach Kolegi Dra Steinberga poruszone kwestye nie mogą być traktowane dorywczo i każda z nich odrębnie i że też dlatego poważna w tych sprawach akcya tylko na pod-

stawie porozumienia się wszystkich Izb wdrożoną w odpowiedniej chwili, a przez delegacyę Izb austryackich dalej popieraną być może. W związku z powyższymi wnioskami jest po części także wniosek objęty punktem siódmym, o ile obejmuje on polecenie przedłożenia delegacyi izb adwokackich projektu reformy ordynacyi adwokackiej i dlatego też powyższe wyjaśnienie i do tej pierwszej części tego wniosku się odnosi. O ile zaś wniosek ten obejmuje po nad to żądanie przedłożenia projektu reformy przydzielonego Izbie działu kodeksu cywilnego, to Wydział Izby zaznaczyć musi, że wobec istniejącej w Krakowie a z wybitnych prawników złożonej komisyi, projektem reformy kodeksu cywilnego specyalnie się zajmującej, nie uważał za konieczne i niezbędne tworzenie samodzielnego projektu, a to tem więcej, że w skład rzeczonej komisyi wchodzą również reprezentanci stanu adwokackiego.

Ad II. W załatwieniu wniosku kolegi Dra Peipera zostanie Walnemu Zgromadzeniu przedłożona, a przez Wydział w tej sprawie powzięta uchwała.

Ad III. Wnioski Kol. Dra Goldhammera zostały po myśli jego życzeń w ten sposób załatwione, iż odnośna petycya przedstawioną zostanie decydującym w tych sprawach czynnikom.

Ad IV. Wniosek Kol. Dra Grossa, jako pozostający w związku z wnioskami Kolegi Dra Steinberga, łącznie w swoim czasie traktowanym będzie.

Ad V. Czyniąc zadość życzeniu Kolegi Dra Brummera, zwróciliśmy się do Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego z prośbą o wydanie potrzebnych w tej sprawie zarządzeń i otrzymaliśmy też przychylną na pismo nasze odpowiedź.

Zainicyonowaną przez c. k. Ministeryum Sprawiedliwości jeszcze w r. 1901 sprawę zabezpieczenia adwokatów na starość, tudzież sprawę zabezpieczenia personalu adwokackiego, poddał Wydział po myśli wyrażonego na ostatniem Walnem Zgromadzeniu życzenia Kolegi Dra Grossa ponownemu rozpatrzeniu. Gdy jednak sprawa zabezpieczenia personalu adwokackiego (urzędników prywatnych) już w najbliższej przyszłości ma być w drodze ustawodawczej uregulowaną, przeto też i wszelka akcya w tej sprawie ze strony Wydziału okazała się zbyteczną. Natomiast sprawa zabezpieczenia adwokatów na starość przy bliższem jej rozpatrzeniu nasunęła tyle i tak różnorodnych trudności (niepo-

mierna wysokość premii, przymus asekuracyi itd.), że uczynienie w tej sprawie jakiegoś pozytywnego wniosku okazało się wprost niemożliwem. Wydział postanowił jednak znieść się jeszcze w tej sprawie z Izbami adwokackiemi w Wiedniu i Pradze i jeśli się to okaże możliwem i w naszych stosunkach wykonalnem, do akcyi tych Izb w sprawie tej się przyłączyć.

Nie możemy się jednak łudzić, że pomyślne uregulowanie sprawy ubezpieczenia adwokatów, pozostałych po nich wdów i sierót, wymagać jeszcze będzie i długiego czasu i wielkich ze strony interesowanych wysiłków finansowych. Tymczasem jednak coraz częściej spotykamy się z wypadkami rozpaczliwego niemal położenia naszych Kolegów, a względnie ich rodzin, — coraz częściej wpływają do Wydziału zgłoszenia o udzielenie choćby chwilowej doraźnej pomocy, której jednak Wydział dla braku wszelkich na ten cel przeznaczonych funduszów odmawiać jest zmuszonym. Dlatego też Wydział uważa sobie za obowiązek przypomnieć Kolegom na tem miejscu, że w okręgu naszej Izby istnieje celem niesienia pomocy wdowom i sierotom po adwokatach odrębne Stowarzyszenie, które jednak, jak dotąd, z braku dostatecznej liczby członków, z braku bieżących funduszów i z braku ogólnego zainteresowania się żadnego prawie znaku życia nie daje. Przez gremialne przystąpienie do tego Stowarzyszenia zostaną nie tylko jego fundusze znacznie zasilone, ale także umożliwionem zostanie należyte jego zorganizowanie i prawidłowe funkcyonowanie. W tej też myśli postanowił Wydział w mowie będące Stowarzyszenie z pozostałej nadwyżki dochodów w miarę swej możności corocznie subwencyonować. O ile też wieść o istnieniu tego Stowarzyszenia, o jego zakresie działania, o źródłach i wysokości jego dochodów i o jego funduszach się rozpowszechni, o tyle też i pomocy potrzebujący Koledzy, a względnie ich rodziny, nie przestaną się o tę pomoc zwracać do Wydziału, który nie rozporządzając żadnymi na ten cel przeznaczonymi funduszami, pomocy takiej udzielać nie może.

Ze strony c. k. Ministeryum Sprawiedliwości przedłożonym został Wydziałowi reskryptem z dnia 15 maja 1905 l. 10.005 projekt ustawy, kontrakty ubezpieczenia regulującej, do zaopiniowania względnie do zaprojektowania odpowiednich zmian. Na podstawie wyczerpującego referatu jednego z członków Wydziału zaakcepto-

wano w zupełności zasady tego projektu z tem, iż nie zachodzi potrzeba wnoszenia jakichkolwiek zasadniczych zmian.

Ponieważ c. k. Ministerstwo Sprawiedliwości pomimo pisma naszego z dnia 1 września 1902 l. 956 nie nadsełało nam innych projektów ustaw, które Radzie Państwa do uchwalania przedkładało, przeto udaliśmy się w tej sprawie ponownie pismem z dnia 15 marca 1906 L. 1759/905, na które żadnej jeszcze nie otrzymaliśmy odpowiedzi.

Przekazany nam przez Wydział Dolno-austryackiej Izby adwokackiej w Wiedniu projekt ustawy, zmieniającej i uzupełniającej postanowienia ustawy z 21 września 1869 Nr. 150 Dpp. o wymogach wykonalności ugód, zawartych przed gminnymi mężami zaufania — do zaopiniowania, okazał się dla naszych stosunków na razie pozbawionym wszelkiej aktualności dla braku podstawowej ustawy krajowej.

W obronie interesów stanu naszego zwracał się Wydział do kompetentnych władz z przedstawieniami, tak pisemnemi, jak też osobistemi, które też w wielu wypadkach pomyślne odnosiły rezultaty.

W roku ubiegłym założonem zostało w Krakowie Stowarzyszenie niesienia pomocy w sprawach podatkowych i skarbowych. W otwartej w Krakowie tegoż Stowarzyszenia Filii rozpoczęto wykonywać przez osoby do tego prawnie nieupoważnione agendy, wyłącznie w zakres działalności stanu adwokackiego wchodzące. Wydział zwrócił się w tej sprawie do odnośnych c. k. Władz z przedstawieniem, że nie tylko prowadzenie tego rodzaju agend przez osoby do tego nieuprawnione, traktowane być powinny jako pokątne pisarstwo, ale że nawet niedopuszczalnem jest zatwierdzenie statutu tego rodzaju Stowarzyszenia, którego cele pozostają w oczywistej kolizyi z obowiązującymi przepisami ustawowymi. Mamy też już niemal zupełną pewność, że kompetentne c. k. Władze ten anormalny stan rzeczy już w najbliższym czasie usuną.

Z powodu wzmagającej się liczby podań em. c. k. Radców sądowych o wpis na listę adwokatów, udaliśmy się pismem z dnia 5 października 1905 L. 1462 do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości z prośbą o zarządzenie, aby przy przenoszeniu c. k. Radców sądowych w stan stałego spoczynku z powodu stwierdzonej przez nich fizycznej niezdolności do pełnienia urzędu, stan ich fizyczny

względnie choroby, jak najskrupulatniej był badany i żeby w reskryptach wyraźnie zaznaczano, że nieudolność, z powodu której przeniesienie w stan spoczynku następuje, za trwałą uważać należy. W odpowiedzi na to pismo c. k. Ministerstwo spraw. w reskrypcie z dnia 25 października 1905 L. 23.040 nam doniosło, iż nie widzi powodu do zaostrzenia przepisów, dotyczących stwierdzenia fizycznej niezdolności i że zapewnia naszą Izbę adw., iż podania c. k. Radców sąd. o spensyonowanie załatwiane będą z wszelką dokładnością i ostrożnością.

W celu zmiany praktyki sądowej, jaka się wytworzyła przy doręczaniu wezwań o zapłacenie należytości za doręczanie pism sądowych i należytości organów wykonawczych i w celu zmiany rozporządzenia ministeryalnego co do zapłaty należytości za doręczanie, odnieśliśmy się pismem z dnia 5 lutego 1906 roku do Prezydyum c. k. Sądu kraj. wyższego w Krakowie z prośbą, aby sądy wezwania o zapłaty wszelkich należytości nie doręczały adwokatom przez pocztę, lecz przez woźnego miejsca zamieszkania adwokata, któremu adwokat żądaną należytość zapłacić byłby uprawniony. Zarazem wnieśliśmy petycyę do c. k. Ministeryum Sprawiedliwości o zniesienie wszelkich opłat za doręczanie, uskuteczniane poza obrębem siedziby sądu przez posłańców sądowych, a dopóki to nie nastąpi, o wydanie rozporządzenia, aby należytości takie ściągano od dłużników wprost przy doręczaniu odnośnego wezwania i aby wezwania o zapłatę należytości za doręczenie i należytości organów wykonawczych doręczano nie przez pocztę, lecz przez posłańca sądu miejsca zamieszkania adresata i pobierano tę należytość wprost przy doręczaniu wezwania. Na te nasze pisma nie otrzymaliśmy jeszcze żadnej odpowiedzi.

W sprawie zwalczania pokątnego pisarstwa interweniowaliśmy zawsze, skoro otrzymaliśmy od Kolegów dane, poparte dowodami i faktami.

W szczególności występowaliśmy przeciw trudnieniu się przez c. k. notaryuszy zastępstwem stron w sporach cywilnych i egzekucyjnych w sposobie zarobkowania i żądaliśmy od odnośnych Izb notaryalnych zastosowania przeciw odnośnym notaryuszom przepisów dyscyplinarnych. C. k. Izba notaryalna w Tarnowie uchwałą z dnia 25 lutego 1905 L. 848/904 postanowiła w jednym wypadku, że niema powodu do zarządzeń porządkowych przeciw notaryuszowi z powodu bardzo licznych faktów zastępywania

przez niego stron w sprawach procesowych i egzekucyjnych w miejscu, w którem urzęduje dwóch adwokatów. Na nasz rekurs Senat dyscyplinarny c. k. Sądu kraj. wyższego w Krakowie decyzyą z dnia 5 kwietnia 1905 r. L. cz. praes. 2906 zmienił tę uchwałę c. k. Izby notaryalnej i orzekł, iż odnośny notaryusz przez zastępywanie stron i wnoszenie podań w sprawach procesowych i egzekucyjnych uchybił godności swego powołania i za to uchybienie porządkowe udzielił mu ten Senat dyscyplinarny w myśl § 155 ust. 2 ord. not. napomnienia. Atoli na rekurs notaryusza decyzya ta Senatu dyscypl. została przez c. k. Najwyższy Sąd zniesioną orzeczeniem z dnia 16 listopada 1905 L. 9134, a nasze odwołanie, od uchwały c. k. Izby notar. wniesione, zostało odrzucone z powodów, iż wedle zdania c. k. Sądu Najwyższego nasza Izba adw. nie jest uprawnioną w myśl ustawy z dnia 21 maja 1867 N. 46 dzp. do wpływania na tok i wynik postępowania dyscyplinarnego.

Ponieważ doszło do naszej wiadomości, iż pośrednicy rozmaitej kategoryi oczekują przed krak. dworcami kolejowymi, szczególnie przy nadchodzących rannych pociągach, na włościan, szukających pomocy adwokackiej, do nich się przyczepiają i w sprawie wyszukania sobie prawnego zastępcy pośredniczą, odnieśliśmy się pismem z dnia 6 października 1905 L. 1392 do c. k. Dyrekcyi Policyi w Krakowie o wydanie energicznych zarządzeń, aby takich naganiaczy wyłapywano i do surowej odpowiedzialności pociągano.

Z powodu nieprzestrzegania przez c. k. Sąd kraj. i powiatowy w Krakowie w dwóch wypadkach, o których nam doniesiono, turnusu przy ustanawianiu kuratorów i zarządców mas konkursowych, rozporządzeniem Prezydyum c. k. Sądu kraj. wyższego w Krakowie z dnia 15 lutego 1905 L. $\frac{1648}{13.\ A.\ 5.}$ zaprowadzonego, odnieśliśmy się do Prezydyów c. k. Sądu kraj. wyższego i c. k. Sądu kraj. w Krakowie. Wskutek naszych zażaleń poleciło c. k. Prezydyum Sądu krajowego w Krakowie pismem z dnia 3 maja 1906 Pr. $\frac{1146}{13.\ 16}$ c. k. Sądowi kraj. i powiatowemu ścisłe przestrzeganie rozporządzenia Prezydyum c. k. Sądu kraj. wyższego z dnia 15 lutego 1905 Pr. $\frac{1648}{13.\ A.\ 5.}$

W sprawie tej przedsięweźniemy wszelkie kroki, skoro tylko o nieprzestrzeganiu tego turnusu od Kolegów wiadomość otrzy-

mamy. Zwracamy się zatem do Kolegów z prośbą, aby o każdym wypadku nieprzestrzegania turnusu nas zawiadamiali. Z powodu wyznaczania rozpraw w Sądzie powiat. karnym w Krakowie na godzinę 8 rano odnieśliśmy się do Naczelnictwa tegoż Sądu o spowodowanie, aby rozprawy na 9 rano były wyznaczone.

Wskutek zwrócenia naszej uwagi przez Kolegów na zarządzenia Prezydyum c. k. Sądu kraj. karnego w Krakowie co do konferencyi obrońców karnych z osobami aresztowanemi i na przeciążenie senatów apel. karnych interweniowaliśmy ustnie w Prezydyum c. k. Sądu kraj. wyższego, które przyrzekło, te niedogodności w miarę możności usunąć.

Również odnieśliśmy się do tego Prezydyum o wydanie zarządzenia, aby c. k. Sądy w wydawanych poleceniach zapłaty i wezwaniach, adwokatom doręczanych, podawały stronę, względnie sprawę, której wezwanie to względnie polecenie dotyczy.

Kończąc to nasze sprawozdanie zwracamy uwagę Kolegom

1) iż Prezydyum c. k. Sądu kraj. wyższego w Krakowie w piśmie z dnia 7 grudnia 1905 Pr. $\frac{13485}{7 \text{ P}/5}$ prosi, aby Koledzy na wnoszonych podaniach zawsze liczby odnośnego oddziału sądowego zamieszczali;

2) że „Oesterreichische Kriminalistische Vereinigung“ ukonstytuowało się na dniu 17 lutego 1906 i że odnośny statut w biurze naszej Izby może być przeglądnięty;

3) że Wydział Izby adwokackiej w Pradze w piśmie z dnia 24 marca 1906 L. 766 uprasza Kolegów, aby w pojedynczych wypadkach substytucyi honorarya swoje ściśle wedle taryfy adwokackiej likwidowali;

4) że c. k. Ministerstwo Sprawiedliwości reskryptem z dnia 10 marca 1906 L. 4862 prosi o zwrócenie Kolegom uwagi na przepis §. 295 ord. egz. i ogłoszenie zamieszczone w Nrze VI. dziennika rozporządzeń c. k. Ministeryum Sprawiedliwości z r. 1906, dotyczące przeprowadzania egzekucyi na poborach oficerów i wojskowych urzędników;

5) że Prezydyum c. k. kraj. Dyrekcyi Skarbu w piśmie z dnia 21 kwietnia 1906 L. 2253 zawiadomiło, iż c. k. koncepista skarbu p. Stanisław Czyżewicz rozpoczął wydawnictwo polskiego przekładu „ustaw należytościowych“ wydanym zeszytem I-szym, obejmującym ustawę z 9 lutego 1850 Nr. 50 Dpp., że cenę

wydawnictwa ustanowiono na 20 hal. za arkusz druku, że równocześnie z ceną za pierwszy zeszyt w kwocie 1 K. 70 h. należy złożyć przedpłatę za 10 ostatnich arkuszy wydawnictwa w kwocie 2 K. i ża to wydawnictwo nabywać można u tłómacza (Lwów, ul. Teatralna 21).

Na pokrycie wydatków kancelaryi Izby i Rady dyscypl. na rok 1906 proponujemy zmniejszoną wkładkę po 20 kor., a dla adwokatów, którzy w drugiej połowie bieżącego roku kancelaryę adwokacką otworzą, po 10 kor.

Ci atoli Koledzy, którzy w czasie od 1 października 1905 do 31 marca 1906 zajmywali w swych biurach kandydata adwok. przez co najmniej 3 miesiące, zapłacą tytułem wkładki 12 kor. (prócz 20 kor.) t. j. razem 32 kor.

Jeżeli w tym czasie było u którego z Kolegów dwóch lub więcej kandydatów adwok., równocześnie przez co najmniej 3 miesiące zajętych, zapłaci dotyczący Kolega tytułem wkładki po 12 kor. od każdego kandydata adwok. oprócz wkładki 20 kor.

Kraków, 11 maja 1906.

Członek Wydziału: *Dr. Gaweł.*

Prezydent: *Dr. Koy.*

Sprawozdanie

z czynności Rady dyscyplinarnej Krakowskiej Izby Adwokackiej za rok 1905.

Pozostało z roku 1904 merytorycznie niezałatwionych dochodzeń dyscyplinarnych		39
w roku 1905 wniesiono zażaleń		55
ogólna liczba dochodzeń dyscyplinarnych w r. 1905		94
w porównaniu z r. 1904 więcej o		9
Merytorycznie załatwiono w r. 1905 spraw:		
1) zaniechaniem dochodzenia		23
2) wyrokami:		
a) uwalniającymi	3	10
b) zasądzającymi	7	
Razem		33
w porównaniu z r. 1904 mniej o spraw		13
Pozostało zatem merytorycznie niezałatwionych z końcem roku 1905 jeszcze w toku będących dochodzeń przeniesionych na rok 1906		61
w porównaniu z rokiem 1904 więcej o		22

Kary orzeczono:

a) pisemną naganę w wypadkach	3
b) grzywną pieniężną (3 razy po 150 K, 1 raz 110 K) razem w wypadkach	4

Rada dyscyplinarna odbyła w roku 1095:

a) zwyczajnych posiedzeń	11
b) ustnych rozpraw	14

Kraków, dnia 1 maja 1906.

Prezes Rady dyscyplinarnej
Dr. Jan Jakubowski.